MAGAZIN Sportul

UN BOBBY FISCHER... PLOIEȘTEAN!

Șahul ploieștean nu mai are nevoie de nici un fel de recomandații, temeinicele tradiții și rezultatele foarte bune înregistrate de-a lungul anilor de reprezentanții săi — în frunte cu marele maestru internațional Florin Gheorghiu — constituind o carte de vizită remarcabilă. Dar, pentru ca această carte de vizită să poată fi onorată în continuare, specialiștii eșichierului de pe meleagurile prahovene se preocupă în permanență, cu deosebită seriozitate, de descoperirea și creșterea unor noi talente.

Din numărul mare de copii care practică în prezent șahul de performanță la Ploiești, Adrian Negulescu se dovedește — pe zi ce trece — cel mai înzestrat și mai serios... urmaș al lui Florin Gheorghiu. Dar cine este, de fapt, Adrian Negulescu? Pentru a-l cunoaște, să-i dăm întîi cuvîntul maestrului internațional **Corvin Radovici**, descoperitorul și actualul antrenor al micuțului șahist de 12 ani, despre care ploieștenii spun foarte des (și nu în glumă!) că poate deveni un al doilea... Bobby Fischer:

„Cariera" sportivă a lui Adrian a început în noiembrie 1971, cînd s-a prezentat la cercul de șah de la Casa Pionierilor, manifestîndu-și dorința de a fi înscris. L-am întrebat ce motive îl determină să se înscrie tocmai în cercul nostru și mi-a dat un răspuns pe care n-am să-l uit curînd: **„Mama mi-a spus să mă înscriu la cercul de... cusături** (broderie — n. n.), **iar dacă nu mai sînt acolo locuri să vin aici, la șah. Eu n-am găsit usa cercului de cusături și am venit la dumneavoastră. Dacă nu mai aveți locuri mă duc dincolo!"**. N-am mai avut ce să zic și l-am admis. Peste puțin timp aveam să mă felicit pentru inspirația de atunci. De ce? Pentru că, la numai o lună de la înscrierea în cerc, Adrian cîștiga comod cel dintîi concurs la care participa și obținea,

totodată, categoria a III-a. Chiar de la această primă apariție, specialiștii eșichierului ploieștean au fost uimiți de ușurința cu care „pionierul" calcula variante complicate, de combativitatea, clarviziunea și „simțul tablei" dovedite de el.

Ce a urmat? În 1972, Adrian debutează în campionatul republican al juniorilor, ajungînd pînă în faza județeană. Nemulțumit de rezultat, el își reîncepe antrenamentele și studiul cu mai multă pasiune, reușind ca în anul următor — 1973 — să se califice în semifinale și să cîștige grupa I, de la Bacău. Prezent la finale — unde era mai mic cu doi ani și jumătate decît cel mai... tînăr participant! — Adrian ocupă un meritoriu loc 9 (din 14 concurenți), obținînd și categoria a II-a. Din nou se arată, însă, nemulțumit, mărturisindu-mi că nu concepe decît să se claseze pe unul din primele trei locuri. L-am înțeles și am reluat pregătirile cu o întreită intensitate. Așa au venit un excelent loc IV în finala campionatului municipal de... seniori și alte cîteva rezultate foarte bune. În toamna lui '73 Adrian realizează ambele norme pentru categoria I, reușind o performanță puțin obișnuită — intrarea în posesia acestei categorii la vîrsta de 12 ani, după nici doi ani de șah!"

Maestrul C. Radovici ne-a mai spus încă multe alte lucruri despre talentatul său elev, dar pentru că am avut posibilitatea să discutăm chiar cu acesta, iată-ne într-un dialog plăcut, interesant, cu un... copil:

— De la cine ai învățat șahul?

— Întîi, mă uitam cum joacă mama cu tata, acasă. Mama a avut categoria a II-a. Tot ea a fost aceea care mi-a dat primele noțiuni. Apoi, am jucat mult cu tata. După o lună-două începusem să-l bat...

— Cum e cu provestea cercului de cusături? Chiar ai vrut să te înscrii într-un cerc pentru... fetițe?

— Sigur că da! E o pasiune mai veche. Mi-ar place tare mult să știu să... brodez! Dar tot șahul e mai frumos.

— Joci mult?

— Aproximativ două ore în fiecare zi. Studiez foarte mult, însă am și cîțiva colegi cu care mă antrenez.

— Ai vrea să susții un simultan?

— Ar fi al doilea, pentru că am susținut unul, în cadrul Casei Pionierilor. La 12 mese, cu jucători clasificați. Nu prea mi-a ieșit bine: am cîștigat 11 meciuri. La masa a 12-a m-am grăbit, am făcut o gafă și am pierdut. Mi-a părut tare rău...

— Cu școala cum merge?

— Sînt elev în clasa a VI-a la Școala generală 23 din Ploiești. Pînă anul acesta am reușit de fiecare dată să iau premiul întîi. În general am numai note de 10, dar se mai întîmplă să iau și cîte un 9, cum a fost la teza de matematică, din decembrie.

— Ce planuri ai pentru anul abia început?

— Mă gîndesc în primul rînd la școală, unde doresc să obțin încă un premiu I. Apoi, vreau să ocup un loc de frunte în finala campionatului republican de juniori. Și mai vreau ceva: să-i învăț șah pe fratele meu, Florin. Simt eu că are „stofă", deși abia a împlinit 5 ani!

Horia ALEXANDRESCU

ÎNVINGĂTOR ASUPRA ANILOR

Un cititor din Cluj — Gheorghe Pop — care a trecut de șase decenii de viață, ne-a trimis aceste rînduri, pe care vă propunem să le parcurgem împreună:

„Citesc cu interes și bucurie articolele din ziarul „Sportul", referitoare la necesitatea practicării sportului și, în mod special, a atletismului. În ceea ce mă privește, vă pot spune că, de 6 ani, practic în mod susținut alergarea. Consecințele? Sănătatea mi s-a îmbunătățit, puterea de muncă și buna dispoziție au crescut. Vreau să știți că am ajuns să alerg, fără oprire, 10 kilometri, parcurgînd această distanță în 65—70 de minute, ceea ce, la anii mei, reprezintă o mică performanță. În cursul anului 1972, am alergat 432 de kilometri, neocolind nici zilele de iarnă.

Mi-am propus să alerg 1 000 kilometri, obiectiv pe care l-am și atins. Am alergat 365 de kilometri în 1971, 432 km în 1972 și 203 km în 1973 (pînă la 23 August).

Bucuros că mi-am îndeplinit cele propuse, acum, în fiecare duminică, în parcul sportiv „V. Babeș" din Cluj, alerg cîte 10 kilometri. Pe viitor, voi exersa marșul, pentru a putea face înconjurul României pe jos, pe itinerarul: Cluj — Oradea — Arad — Timișoara — Craiova — București — Galați — Iași — Suceava — Cluj".

Ce i-am putea răspunde vajnicului adept al mișcării, din Cluj? Poate că Turul României, pe jos, se înscrie mai mult în zona ambiției decît în aceea care l-a ajutat, în ultimii ani, să-și întărească sănătatea, prin practicarea atletismului, a alergărilor. Felicitîndu-l, ne-am îngăduit să-i recomandăm practicarea exercițiului fizic numai în acele limite care îl pot ajuta să se simtă mereu tînăr, învingător asupra anilor...

SUBLIMUL „ZUGRAV" IUBEA MIȘCAREA

Teme sportive în opera unui clasic al picturii românești, ȘTEFAN LUCHIAN

ST. LUCHIAN — Ultima cursă de toamnă (1894)

Recenta reeditare a monografiei criticului francez de artă *Jacques Lassaigne,*)* dedicată luceafărului picturii clasice românești *Ștefan Luchian* (1868—1916), ne readuce în memorie afinitățile pe care acesta le-a avut cu lumea sportului. Marele meșter al penelului a fost chiar unul din pionierii activităților sportive din țara noastră, în anii dinaintea primului război mondial, așa cum atestă și următorul pasaj pe care-l reproducem din lucrarea lui *Lassaigne: „Il puteai întîlni adesea* (n.n. la Șosea) *urcat pe o superbă bicicletă. Se știe că în Franța, la aceeași epocă, principalul propovăduitor al acestui sport era scriitorul Tristan Bernard, director al velodromului Buffalo. Amicul acestuia, Toulouse-Lautrec, desena pe alergători și făcea afișele publicitare. Luchian nu era mai puțin pasionat și nu ezita să-și pună la încercare propria persoană. A fost văzut concurînd pe velodromul bucureștean și a luat parte la prima cursă București—Giurgiu din care se retrage după o căzătură, bolnav și simțindu-și oarecum răcit entuziasmul..."*

De fapt, acest entuziasm pentru sport s-a dovedit de lungă durată. Debutul în expozițiile bucureștene (1894), Luchian îl făcuse cu tabloul, care avea să devină celebru, înfățișînd cai și jochei pe hipodromul din Longchamps: *„Ultima cursă de toamnă"*. Început în timpul studiilor făcute în Franța, el a fost terminat de pictor în patrie și i-a prilejuit o primă afirmare de răsunet în cercurile artistice autohtone. În notele asupra reproducerilor inserate în volumul citat, găsim mențiunea: *„Un alt tablou, din același an, este pictat pe hipodromul din Auteuil"* (Th. Enescu).

Tema curselor de cai, sport care începea să facă vogă și la noi, revine în opera lui Luchian în ultimii săi ani de creație. Este acel minunat desen intitulat succint *„Curse"* (1903), plin de nerv și mișcare. Este o dîrză sosire, sugerînd o dezlănțuire de vitalitate, am spune puțin obișnuită în pictura lui Luchian. Sau, poate, tocmai sublimul „zugrav" simțea nevoia să pună pe pînză ceea ce boala necruțătoare, ce începuse să-i macine ființa, nu-i mai îngăduia în viață.

Ochiul pictorului, care îndrăgise într-atît florile și oamenii locurilor românești, a dezmierdat pentru o clipă și viitoarea, plină de culoare și patos, a alergătorilor în întrecere.

Radu VOIA

*) Editura Meridiane, colecția: „Maeștrii artei române".

ATLETISMUL ANULUI 2000

Viitorologia sportului? — veți întreba dv. În sport, ca și în oricare alt domeniu de activitate omenească, devine necesar din timp în timp a se arunca o privire spre viitor, măcar pentru a ști ce fel de stadioane trebuiesc construite în anul 2000.

În ajutorul constructorilor de mîine și-au oferit serviciile cercetătorii bulgari Ianaș Brol și Konstantin Nakov. Dat fiind faptul că sportul, asemeni tuturor elementelor cuprinse în sfera social-economică, este supus progresului, ei au creat un model matematic pe baza informaticii oferite de rezultatele unei perioade de 25 de ani, obținute în 29 discipline ale atletismului — bărbați și femei.

Paralel cu rezultatele date de computere, au fost studiate și prognozele a 12 specialiști din diferite țări ale lumii. Interesant este faptul că rezultatele obținute se aseamănă foarte mult între ele, iar în unele cazuri cum este de pildă acela al săriturii în lungime, computerele indică rezultate inferioare recordului obținut de Bob Beamon. Iată tabelul recordurilor anului 2000, cel puțin așa cum și-l imaginează studioșii sportului din anul 1974:

Disciplina	Record mondial la 1-I-74	Prognoza experților	Prognoza computer
Masculin			
200 m	19,8	19,14	19,22
400 m	43,8	42,54	42,25
1 500 m	3:33,1	3:27,5	3:26,6
110 m.g	13,1	12,62	12,42
Lungime	8,90 m	8,97 m	8,81 (?)
Prăjină	5,63 m	5,94 m	6,01 m
Suliță	94,08 m.	102 m	102,28 m.
Feminin			
100 m	10,8	10,6	10,59
200 m	22,1	21,43	21,43
400 m	51,0	49,21	48,48
800 m	1:57,5	1:53,2	1:53,2
100 m.g	12,3	11,93	11,82
Înălțime	1,94 m	2,02 m	2,03 m
Lungime	6,84 m	7,30 m	7,21 m
Greutate	21,45 m	22,27 m	22,75 m
Suliță	66,10 m	72,36 m	71,84 m

Disciplinele sportive care nu sînt cuprinse în prezentul tabel prezintă cifre puțin deosebite de actualele recorduri.

H. NICOLAIDE ȘI PĂLĂRIUȚA SA SPORTIVĂ

Spectatorii care îl văd la televizor pe artistul emerit H. Nicolaide debitînd în cadrul „Albumului duminical" obișnuitul „cuplet al zilei", au observat, desigur că simpaticul comic poartă întotdeauna o pălăriuță stil „alpin", pe care sînt aplicate numeroase insigne...

Curiozitatea ne-a împins într-o zi să investigăm această veritabilă colecție găzduită de pălăria cu pricina. Spre marea noastră surprindere am constatat că este vorba de aproape o sută de insigne ale diferitelor cluburi sportive din țară și din străinătate, trofee prețioase, invidiate — desigur — de mulți colecționari...

— Deși la vîrsta mea mi-am limitat activitatea sportivă la cîte o partidă de șah cu adversari de categoria a cincea, ne-a mărturisit zîmbind H. Nicolaide, am rămas un mare admirator al tenisului și al fotbalului. Nu-mi scapă nici o transmisie pe micul ecran, iar în toamna lui 1972 am avut șansa să asist la toate „ghemurile" din partida România — Statele Unite, de la Progresul...

— Îmi amintesc că și pe scenă ați interpretat cîteva roluri cu subiect sportiv...

— Și eu îmi amintesc cu plăcere de succesul scenetei „Statuile fotbaliștilor" și, mai recent, de cupletul „Toți sîntem specialiști" din spectacolul televizat cu ocazia premierii sportivilor cei mai buni ai anului 1973...

— Care sînt sportivii preferați?

— Bineînțeles, în primul rînd, Ilie Năstase... Iar la fotbal, Dobrin și Lucescu.

— Cine credeți că va obține cîștig de cauză la München?

— Cred că pentru primul loc vor lupta Brazilia, Olanda și R. F. Germania..

...L-am lăsat pe H. Nicolaide în compania lui Nae Roman, ca să continue antrenamentul în vederea „Meciului secolului", un nou spectacol pe care îl pregătește Televiziunea și în care cei doi protagoniști vor apare în roluri de antrenori, H. Nicolaide va antrena echipa F. C. Revista, iar Nae Roman formația A. S. Opereta (**G. M.**).

„CORRIDA DE ROMA"

o replică cu caracter de masă la crosul de la Sao Paulo

Fără să se bucure de celebritatea crosului ce se desfășoară în ultima noapte a anului pe străzile orașului brazilian Sao Paulo, „Corrida de Roma", organizată de Clubul sportiv universitar din capitala Italiei, în prima zi a acestui an, a numărat peste 4 000 de participanți, înregistrîndu-se cam tot atîtea sosiri pînă la închiderea timpului de control.

„Participarea este deschisă tuturor acelora care sînt în stare să alerge sau, mai simplu, să meargă pe jos, fără limite de vîrstă..." spuneau invitațiile și afișele tipărite de organizatori. Spre satisfacția acestora, inițiativa care a vrut să fie o propagandă vie în favoarea mișcării în aer liber, împotriva sedentarismului, a găsit un larg ecou și la ora stabilită pentru start s-a pus în mișcare un fluviu de oameni din fața faimosului Colosseum, scurgîndu-se, apoi, pe via dei Fori Imperiali, de-a lungul Tibrului și anticei via Appia. Se aflau printre ei și sportivi cunoscuți: Cindolo, fruntaș al curselor de 5 000 și 10 000 m, mărșăluitorul Pamich, sportivi mai puțin cunoscuți ca tinerii (o sută la număr) canotori ai clubului Tirrenia, ca jucătorii echipei de handbal Albatros, dar și antrenorul federal de rugby Gianni Villa sau... campionul mondial de marș de-andaratelea Mario Lelli. În rest elevi, studenți, iar ca prezențe mai neobișnuite: 2 magistrați, 32 medici, 5 cercetători în fizică nucleară, o familie alcătuită din tată, mamă și băiețelul nu mai înalt de o șchioapă sau o altă familie cu „bebe-ul" în cărucior și o prea bizară apariție ce nu putea trece neobservată, tînăra cu un cățel setter în lesă. S-ar putea ca unii să fi participat la acest cros, pur și simplu din snobism, dar cei mai mulți au dorit să rupă cu tradiția unei sărbători consacrate mai mult mîncărurilor și băuturii decît mișcării în aer liber.

Victoria a revenit, firește, lui Cindolo, dar chiar și aceia care au trecut linia sosirii la 7—8 ore după învingător au încercat satisfacția de a fi petrecut o zi ieșită din tipicul care îi reținea în jurul meselor încărcate cu bunătăți. Și poate că pentru cei mai mulți gustările frugale și băuturile analcoolice oferite la punctele de alimentare de pe traseu au avut o deosebită savoare în acea zi. (**S. B.**).

În Cuba

PRIMA FEMEIE ARBITRU DE... BOX!

Cu un gest autoritar, arbitrul i-a despărțit pe cei doi pugiliști, care s-au îndreptat pocăiți spre colțurile lor, asemeni unor începători, deși fiecare dintre ei avea cel puțin 60—70 de întîlniri la activ. Arbitrul a dictat dublu avertisment pentru luptă nereglementară, decizie primită cu aplauze de asistență.

Totul decurge, în continuare, absolut normal și deciziile acestui arbitru cu neobișnuit de lungi plete brune nu întîmpină niciodată proteste. Poate și pentru faptul că în Cuba femeile sînt deosebit de respectate. Și acest inflexibil „referero" este o femeie. Se numește Ester Cruze, are 20 de ani și în orașul său natal, Cienfuegos, este una din coafezele cele mai căutate.

Admiterea Esterei în corpul de arbitri ai unei țări cu un box atît de evoluat cum este cel cubanez, nu s-a făcut fără dificultăți. Ea și-a susținut toate probele cu mare succes, dovedind un caracter ferm și o rapidă intervenție în ring, atunci cînd combatanții au tendința să transforme lupta lor sportivă în bătaie. De altfel asociațiile sportive înscriu mereu numele primei femei arbitru de box în listele conducătorilor în ring preferați.

PICĂTURI

- Cu toate că nu fumează, unii sportivi sînt... înfumurați!
- Iubita arbitrului de fotbal se numește... Steluța.
- Diferența între discofili și discoboli este că primii adună discuri, iar ceilalți le... aruncă!
- În general, gimnaștii au corpul tras prin... inele.
- Toți fotbaliștii progresează. Unii, însă, numai în... etate!
- Este un atlet de vază. Îl cheamă... Florea Trandafir!
- Femininul de la cros este... crosă?

Dan PRECUP

— *Și acelora mai lați decît copca le dai drumul?...*

IAKOV ZISKIND — NIMIC DESPRE FOTBAL

Mulți știți, pesemne, că nobilii cavaleri din întunecata epocă a evului mediu erau oricînd gata de orice aventură, de orice faptă eroică sau temerară pentru preafrumoasa și preaiubita lor doamnă. La fel și eu. Și eu sînt gata de orice faptă eroică sau aventură de dragul unei anumite doamne. Să luăm de pildă un caz. În drum spre casă văd portocale la magazin. E coadă mare. Credeți că dac-ar fi vorba de mine, aș sta la coadă? Ași! Dar pentru soția mea? Poate. În ajunul zilei de opt martie, de ziua ei de naștere, poate și-ntr-alta... În schimb, pentru acea făptură iubită sînt gata să stau la coadă oricînd și pe orice vreme! Fiindcă portocalele reprezintă un soare concentrat, fiindcă conțin vitamine, fiindcă vitaminele sînt bune pentru copii, iar acea făptură iubită e Katia, fiica mea.

Iată-mă și-acum în drum spre casă, ducînd nedespărțitul geamantanaș și o sacoșă cu portocale. Le-am cumpărat la bufetul de la stadion. Pentru ea, pentru Katia mea!

E un copil excepțional! Asta n-o spun fiindcă-i sînt tată. E în clasa a treia, dar cîntă la pian și vorbește englezește! Firește că mai are mult pînă la Rubinstein și nici pe Shakespeare nu-l poate încă traduce, dar cred și sper că va ajunge și acolo, pentru că e un copil unic.

Și cît e de deșteaptă! Îți pune cîte o întrebare de te lasă tablou.

— Tăticule, cînd spectatorii strigă „arbitru, pune-ți ochelari!" ce fel de ochelari îi trebuie — de soare sau de vedere? Petea Ermin spune că...

Poftim de răspunde la asemenea întrebări!

Sînt sigur că și azi îmi va pune o întrebare de acest fel, ba chiar presupun care anume...

Dar s-o luăm metodic. Sînt fotbalist, maestru al sportului. Joc într-o echipă foarte populară, cu numeroși suporteri. Bineînțeles că și Nina, soția mea, și Katia sînt suporteri ai echipei noastre. Astăzi n-au venit la meci fiindcă soția mea, care e medic, a stat pînă tîrziu la consultații.

Iată-mă în drum spre casă. Merg singur. Duc un geamantanaș și o sacoșă cu portocale.

De obicei după fiecare victorie mă însoțește un cîrd mare de copii. Rîdem, vorbim pe întrecute, ne amintim de cele mai palpitante faze ale jocului. Unul dintre băieți duce geamantanașul.

Azi merg singur și duc geamantanașul... I-am evitat pe prietenii mei copii, ieșind pe furiș de la stadion. Asta pentru că am pierdut meciul. Chiar la începutul jocului, unul din noi a comis o greșeală elementară și am primit gol. Am pierdut. A doua etapă consecutiv.

La mine acasă există o regulă nescrisă: în asemenea zile tragice nu se vorbește nimic despre fotbal. Nu există destule subiecte interesante pe lîngă fotbal? Teatrul, cinematograful, televiziunea... Fiindcă veni vorba, și acolo se înregistrează eșecuri. Dar acolo e mai ușor — nu-i clasament, nimeni nu numără punctele, spectatorii pot să închidă televizorul.

Sun la ușă. Îmi deschide soția. Toată înfățișarea ei spune că nu s-a întîmplat nimic. Nu există nici un meci, nici o înfrîngere.

— Bravo! Ai venit la țanc, cina e gata. Ți-am făcut papanașii tăi favoriți, spune Nina cu cel mai dulce zîmbet.

Fie și-așa. Intru în joc „de-a nu s-a întîmplat nimic", îmi sărut soția, las geamantanașul în hol și intru în cameră.

Katia, care de obicei mă întîmpină în hol cu strigăte vesele sau cîntînd un marș sportiv, șade la măsuța ei, făcîndu-și cu o neobișnuită rîvnă lecțiile.

— Ai venit, tăticule? spune moale, făcîndu-mi un semn de salut cu mîna.

— Bună ziua, fetița mea! Ține! spun vesel și-i întind portocalele.

— Mulțumesc, tăticule! Ești foarte amabil.

„Mulțumesc"? „Amabil"? De obicei în asemenea momente se dezlănțuie urlete entuziaste și dansul războinic al tinerilor indieni. E clar... Știu de unde vine această comportare.

O sărut pe Katia și mă așez. Ea continuă să rezolve probleme, iar soția mea așterne masa.

Pauză. O pauză lungă și penibilă ca acea clipă nesfîrșită cînd arbitrul așază mingea la punctul de la unsprezece metri... Stop! Nimic despre fotbal. Nu s-a întîmplat nimic!

— Azi avem o teleenciclopedie foarte interesantă, spune Nina. Ne uităm?

— Firește, consimt, și mă gîndesc: „Emisiunea cea mai interesantă a fost meciul nostru. Parcă-l aud pe reporter: „Vai-vai-vai! Ce greșeală nepermisă!"

Gata! Nimic despre fotbal.

— Hai la masă, Katia! aud glasul soției. Mai întîi spală-te pe mîini.

— Da, mămico, se supune Katia docilă și fuga în baie.

Sună telefonul. Dau să ridic receptorul, dar soția mi-o ia înainte. Habar n-am cu cine și despre ce vorbește, căci răspunsurile ei sînt foarte lapidare:

— Da... Da... Firește... Absolut... Numaidecît... Da... Da...

Pune receptorul în furcă, se așază la masă, străduindu-se să nu-mi întîlnească privirea.

— Cine-a fost? întreb într-o doară.

— Cine?... Ah, de la policlinică. Au instalat un nou aparat roentgen, răspunde ea în grabă.

— Da? Felicitări, rostesc posomorît.

Fie, am pierdut. Antrenorul a dat opt calificative proaste. Pe mine m-a notat cu suficient. Am jucat mai bine decît ceilalți. Ele ar putea ține cont de asta. Sau nu au urmărit meciul? Nu, nu se poate!

Pauză. Soția se silește să spună ceva:

— Știi ce fată strașnică avem? A luat azi doi de zece! Bineînțeles că azi toți sînt strașnici! Toții merită felicitări! Toți, în afară de... Să pierzi asemenea meci, să pierzi punctele astea prețioase. Eh... Gata! Nimic despre fotbal. Nici măcar un cuvîntel.

Neobișnuit de tăcută și supusă, Katia se întoarce din baie și ne așezăm la masă. Cinăm în tăcere, privind farfuriile și furculițele. Din nou sună telefonul. Nina ridică receptorul.

— Katia, pe tine te caută.

Fără zarva obișnuită, Katia se duce la telefon, unde vorbește la fel de ciudat și monosilabic ca maică-sa:

— Da... Da... Firește... Absolut... Numaidecît. Da... Da...

Pune receptorul în furcă, se așază la masă, străduindu-se să nu mă privească.

Ce să-nsemne aceste convorbiri ciudate? La urma urmelor, ce mă privește pe mine? Fiecare cu viața sa, cu preocupările sale. Mănînci papanași, te uiți la televizor... Ce minunată e viața.

— Cine-a fost? întreb.

— Petea Ermin.

— Ce-a vrut?

— El?... A vrut... N-a vrut nimic. M-a sunat doar așa, în general...

— Nu minți, Katia! Te-am învățat să spui totdeauna adevărul!

Katia roșește.

— Adevărul vrei? Bine! Se uită la soția mea, care-i face niște semne și continuă cu curaj: Pot spune și adevărul! A fost într-adevăr Petea Ermin. Zicea că toată clasa a treia B se întreabă ce aveți de gînd? Ați pierdut al doilea meci la rînd. Nu vă dați seama unde veți ajunge în felul acesta?

Tac posomorît. O întreb pe Nina:

— Și tu ai avut parte de o asemenea discuție telefonică?

— De-ar fi fost numai una! Toată policlinica e suportera echipei voastre... Ce-o să le spun mîine nu numai colegilor, ei și pacienților? Toți știu că sînt soția ta!... Ochii i se umplu de lacrimi.

— Și ce-o să spun eu la școală? se pornește și Katia. Toată clasa a treia B se mîndrește cu tine. Aseară profesoara de muzică s-a interesat cum stai cu genunchiul. I-am spus că te-ai vindecat și ai să bagi multe goluri. Cînd-colo... Katia varsă șiroaie de lacrimi.

...Mi-am făcut autocritica, tovarăși, și-am promis să cîștigăm meciul următor. Voi sta de vorbă cu băieții și mă vor înțelege. Vom cîștiga neapărat! Mîine soția mea și Katia vor transmite întregii clase a treia B, învățătorilor, personalului policlinicii și chiar pacienților angajamentul meu ferm.

(În românește de Dragoș Vacariuc)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

Prin servicii tot mai bune
Și voleuri splendid trase,
Iliuță își propune
Să-i întrecă pe... Năstase!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Ilie Năstase a declarat că vrea să-și depășească performanțele de anul trecut (și dv. se pare!):

LĂZĂR MARIN, COMUNA ȘTEFĂNEȘTI — VÎLCEA. Știm ce înseamnă, pentru un pasionat al statisticii, lipsa unor rezultate. Dar nici nu putem să rezolvăm noi această problemă, dat fiind numărul statisticienilor amatori și a amplei documentații solicitate de către aceștia. Poate că veți ajunge într-o zi, în posesia datelor care vă interesează. De ce sînteți nerăbdător? Vi se cere și dv. să răspundeți la scrisori, ca mie?

BEBE I. IANASSI și ION CORNEL SIRBU, UNGURENI-GORJ. Universitatea Craiova a apărut pentru prima oară pe scena Diviziei A, în ediția 1964—1965, sub numele de Știința. Ea s-a clasat atunci pe locul 11 (din 14 echipe).

ADINA, DODI și COSTEL, BUCUREȘTI. Vă urez și eu: „La mulți ani!".

FLAVIA, elevă L.I.I.A., CLUJ. 1. Cîteva date despre fotbalistul dv. preferat, Flavius Domide. Să vă spun, în primul rînd, vîrsta: la 11 mai va împlini 26 de ani. Este un bun sot, un bun tată și, ceea ce știm cu toții, un bun fotbalist. 2. Nu adresa este de vină, ci o anumită mentalitate de a nu răspunde la scrisorile suporterilor. În general, echipele noastre de fotbal nu dau atenția cuvenită recrutării de membri susținători.

ION DUMITRU, GĂLBINAȘI. Ați și uitat? În „Cupa Cupelor", în ediția 1971—1972, Steaua a terminat la egal cu Bayern München, atît pe terenul acesteia (0—0) cît și la București (1—1). La egalitate de puncte și de golaveraj, a intervenit prevederea dublării golurilor înscrise în deplasare, și echipa care a mers mai departe, a fost Bayern München. Cu un pic de șansă, Steaua ar fi realizat o surpriză de proporții apropiată de aceea furnizată de U.T.A., care a scos din cursă pe Feyenoord, proaspăta campioană intercontinentală.

NICU CAZACIUC, BUCUREȘTI (strada Vasile 42, sectorul 3). Sînteți un pasionat colecționar de fanioane sportive și

doriți să faceți schimb de fanioane, cu alți colecționari din țară sau din București. Succes!

IOAN NICULIȚĂ, Lector la UNIVERSITATEA DIN CLUJ. Am citit cu mult interes scrisoarea dv., deși supărarea dv. mi se pare nejustificată. Apreciez fair-play-ul care vă călăuzește, dar nu cred că epigrama lui Nelu Quintus, adresată lui Stan Smith a reprezentat mai mult decît o glumă, prilejuită de ultimele evoluții, mai slabe, ale excelentului tenisman american.

STAN N. MARIN, COMUNA ȘELARU. Ați scris o scrisoare, cu următoarea adresă: „Ion Oblemenco, căpitanul echipei Universitatea Craiova". N-aș putea spune că adresa este în spiritul instrucțiunilor P.T.T.R., dar, fiind vorba de Oblemenco, sînt convins că poștașii craioveni nu s-au lăsat pînă ce nu l-au găsit.

ION SOARE, COMUNA BERCENI. 1. **„Dinamo a activat în Divizia B? Eu spun că da".** Cînd ești născut în 19**61**, te poți înșela în legătură cu niște lucruri petrecute în 1947—48. Din momentul apariției numelui de Dinamo, pe firmamentul Diviziei A, în ediția 1947—1948, această echipă a activat numai în această categorie. Ceea ce mulți nu știu, este că, în ediția respectivă, Dinamo a fost prezentă în Campionatul Diviziei A, cu două echipe: Dinamo A și Dinamo B! 2. În schimb, nu vă înșelați asupra celor întîmplate în anii din urmă. Confirm, deci, cele două rezultate atît de contradictorii, dintre Steaua și C.F.R. Cluj, 6—3 în tur, la Cluj, și 6—0, în retur, la București în ediția 1970—71, precum și dubla victorie a steliștilor, în ediția 1969—70: 3—1 și 1—0.

COSTEL CRĂCIUN, SATUL BECA. Sînteți trei frați și fiecare dintre dv. țineți cu altă echipă de fotbal. E vorba de Petrolul, Dinamo și Steaua. Este mai bine așa, decît să fi ținut toți trei cu o singură echipă. În felul acesta, duminica

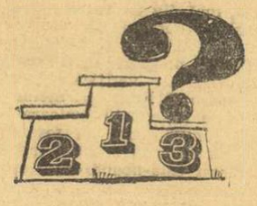

este o zi veselă în familia dv (Mă gîndesc că nu se vor apuca să piardă toate trei în aceeași etapă!). N-am înțeles, însă, întrebarea dv: „de ce pe locul al treilea a fost clasat, în acest an, Dobrin și nu Cringașu?" Considerați acest lucru drept „surpriza secolului"?

Ilustrații: N. CLAUDIU